

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 14.778 van 7 maart 2022
in de zaak G/A 235.653/IX-10.004**

In zake : Jean-Pierre HABIYAMBERE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alexander Timmermans
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Elzenstraat 44
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT GENT

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 februari 2022, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. 7161 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen van 7 januari 2022.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 18 februari 2022.

IX-10.004-1/5

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3. Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest waarbij de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen een beroep van verzoeker verworpt, dat is gericht tegen een beslissing van de “interne beroepsinstantie” van de Universiteit Gent van 30 september 2021, waarbij het beroep van verzoeker tegen de hem toegekende score 10/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Masterproef’ ongegrond wordt verklaard.

De bodemrechter acht het enige voor hem aangevoerde middel, afgeleid uit “een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur” ongegrond.

4.1. Het *eerste middel* is geput uit de schending van “de formele motiveringsplicht van artikel 149 van [de] Grondwet” en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Overheen 38 bladzijden voert verzoeker een betoog – geïllustreerd met foto’s van de proefopstelling van zijn masterproef, met rekenbladuittreksels van zijn meetresultaten en met *screenshots* van digitale communicaties – waarin hij zijn studieresultaten bespreekt en kritiek geeft op de beoordeling van zijn masterproef door de beroepscommissie van zijn onderwijsinstelling.

Wat verzoeker met dit middel nastreeft, is dan ook een nieuwe beoordeling in hoger beroep van zijn masterproef.

De Raad van State neemt als cassatierechter evenwel geen kennis van de feiten, zodat dit middel in die mate kennelijk onontvankelijk is.

4.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is geen orgaan van het actief bestuur, maar een administratief rechtscollege. Het bestreden arrest is geen administratieve rechtshandeling en op het rechtscollege en zijn jurisdictionele beslissingen zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing.

Voor zover het middel van het tegendeel uitgaat, faalt het kennelijk naar recht.

Voor zover verzoeker evenwel bedoeld heeft aan te geven dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen een verkeerde invulling heeft gegeven aan de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zoals hij deze beginselen had aangevoerd voor de eerste rechter, wordt die mogelijke strekking van het middel niet nader uitgewerkt en is het middel kennelijk onontvankelijk.

4.3. Weliswaar noemt verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet geschonden, maar nergens in de toelichting bij het middel wordt die schending van de jurisdictionele motiveringsplicht toegelicht.

Ook in die mate is het middel kennelijk onontvankelijk.

5.1. In het *tweede middel* voert verzoeker de schending aan “van het algemene rechtsbeginsel van het recht van verdediging, zoals onder meer vervat in artikel 6 EVRM”.

Verzoeker betoogt dat hij het geannoteerde manuscript van zijn masterproef pas op 30 oktober 2021 “heeft kunnen vinden in het administratief dossier van de verwerende partij”. Hij noemt dit “een procedurefout”. Hij heeft “gereageerd op het geannoteerde manuscript in zijn wederantwoordnota” en dit “was het enige moment dat hij argumenten kon formuleren op het geannoteerde manuscript”.

5.2. Zoals verzoeker zelf schrijft, heeft hij in zijn wederantwoordnota

IX-10.004-3/5

kunnen reageren op het geannoteerde manuscript.

Verzoeker beweert niet dat hij niet in staat was om in zijn wederantwoordnota de opmerkingen aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen voor te leggen die hij nodig achtte.

De wederantwoordnota is niet uit het debat geweerd. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft erop geantwoord, inzonderheid wat het “geannoteerd manuscript” betreft op de bladzijden 53 en 54 van het bestreden arrest. Verzoeker betwist in zijn cassatieberoep dat antwoord inhoudelijk niet.

De schending van de rechten van verdediging is kennelijk niet aangetoond.

5.3. Het middel is kennelijk ongegrond.

6.1. In een *derde middel* voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Het *vierde middel* is geput uit de schending van het redelijkheidsbeginsel. Het *vijfde middel* is ontleend aan de schending van de “objectieve en concrete beoordeling, onpartijdigheid en het zorgvuldigheidsbeginsel”. Het *zesde middel* luidt “naleving van de eigen reglementen”. Het *zevende middel* refereert aan het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

6.2. Verzoeker heeft voor de bodemrechter enkel de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, van de “objectieve en concrete beoordeling, onpartijdigheid”, van “naleving van de eigen reglementen” en van het vertrouwensbeginsel is nieuw en, bijgevolg, kennelijk onontvankelijk.

6.3. Overigens streeft verzoeker blijkens de toelichting bij deze middelen nog steeds na dat de Raad van State de zaak aan een nieuw inhoudelijk

IX-10.004-4/5

onderzoek zou onderwerpen, waarvoor hij als cassatierechter niet bevoegd is.

6.4. Als gezegd, ten slotte, is het bestreden arrest geen administratieve rechtshandeling en zijn op het rechtscollege en zijn jurisdictionele beslissingen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing.

6.5. Het derde tot zevende middel kunnen kennelijk niet tot cassatie leiden.

7. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

B E S L I S S I N G:

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Aldus te Brussel verleend, op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig, door:

Geert Van Haegendoren, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Vera Wauters, griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren